

TROUW - REVIEW

JORGE LUIS PRATS

04 November 2008

Jorge Luis Prats richt warmbloedig pianofeest aan

Klassiek

Jorge Luis Prats, piano op 2/11 in Concertgebouw Amsterdam.

Tot vorige week had niemand hier van meesterpianist Jorge Luis Prats gehoord. Na zijn Amsterdamse recital afgelopen zondag, dat veel aandacht in de media kreeg, is dat drastisch veranderd. Het Zuid-Amerikaanse pianofeest dat de 52-jarige Cubaan in het geheel uitverkochte Concertgebouw aanrichtte, werd een debuut waar nog lang over zal worden gesproken.

Prats bleek absolute beheersing over de piano te hebben in de aller-moelijkste werken. Daarbij stonden het muzikale verhaal en de overdracht van emoties, en niet technisch vertoon, centraal. Zijn spel was aanstekelijker en warmbloediger dan dat van pianisten die de laatste jaren te beluisteren waren. En dat in repertoire dat grotendeels niet vaak of nooit in meesterserie-recitals

heeft geklonken! Want welke pianist waagt zich aan Spaanse en Latijns-Amerikaanse muziek, repertoire waarin enorme virtuositeit gepaard moet gaan met zuidelijke passie? Kortom, alle ingrediënten voor een succesvol debuut waren aanwezig, en zo pakte het ook uit.

Terwijl veel pianisten moeite hebben het eerste werk van hun recital met volle concentratie te spelen en het publiek volledig te pakken, zaten Prats en zijn luisteraars vanaf de eerste klanken van Villa-Lobos' 'Bachianas brasileiras' midden in de muziek. Puristen zouden kunnen mopperen op de gulle 'voet' waarmee Prats het rechterpedaal indrukte. Onmiskenbaar deed hij dat niet om iets te verdoezelen, zoals mindere pianogoden, maar om een orgelachtige en weidse klank te creëren. Die is passend bij deze fusionmuziek *avant la lettre*, waarin de barokke, Noord-Duitse structuren getransplanteerd worden naar de uitgestrekte, Braziliaanse oerwouden.

Fusion avant la lettre: barok vermengd met Prats' passie. FOTO PATRICK POST

'Goyescas' van Enrique Granados is verrukkelijke, Andalusische muziek, vol gitaarklanken en meeslepnde zigeunermelodieën. De muziek is technisch zo lastig, dat vrijwel geen pianist de complete cyclus durft te programmeren. Prats had met zijn veerkrachtige en trefzekere toucher geen enkele moeite de enorme hoeveelheid noten tot klinken te brengen. De eerste drie delen maakten een bijna overdadige indruk. De soberdere delen 4 en 5 spraken mij meer aan. Ze leken recht uit Prats' hart te komen om linea recta in dat van de luisteraar te belanden.

In 'Alta Gracia' van zijn landgenoot

Carlos Fariñas liet Prats de vleugel als een compleet tango-orkest klinken. Onnavolgbaar was hoe hij daarna overschakelde op een fluwelig toucher in Ravels 'Gaspard de la nuit'. Hij speelde dit werk beeldend, met het macabere 'Le Gibet' als onbetwist expressief hoogtepunt.

In Ravels overweldigend gespeelde 'La Valse' wist Prats het publiek met zijn orkestrale spel zo op te zwepen, dat een langdurige ovatie volgde. In toegiften van zijn landgenoten Ignacio Cervantes en Ernesto Lecuona ontpopte hij zich als groot muzikant én als begenadigd entertainer.

Christo Lelie

English Translation

Jorge Luis Prats brings out warm blooded piano feast

Until last week no one here had ever heard of master pianist Jorge Luis Prats. But after his Amsterdam recital last Sunday, which was widely covered in the press, this will change drastically. The South American piano feast brought out by the 52-year old Cuban, in a fully booked Concertgebouw, will be a debut much talked about for a long time to come.

Prats proved to have absolute control over the piano in the most difficult pieces. But instead of showing off technical abilities he concentrated on the musical narrative and the transmission of emotional content. His playing was more contagious and warm blooded than any of the pianists we have heard in the past years. Moreover, the main part of this repertoire has rarely been performed in the Master Pianist series! Which pianist really dares to take on Spanish and Latin-American music, repertoire which requires a combination of enormous virtuosity and southern passion? In short, all the ingredients for a successful debut were there, and so it turned out.

While many pianists find it difficult to perform the first piece of their recital in full concentration or to capture the audience completely, Prats and his listeners were immersed in music from the very first notes of Villa-Lobos' *Bachianas brasileiras*. Purists could of course grumble about Prats' generous use of the right pedal. But it was clear he didn't use this to hide anything, like lesser piano gods tend to, but to create a grand and organ-like sound. This suits this fusion music 'avant la lettre' very well, with its Baroque North German architecture transferred to the outstretched Brazilian forest.

Goyescas by Enrique Granados is delightful Andalusian music, full of guitar sounds and compelling gypsy melodies. The music is technically so difficult that hardly any pianist dares to take on the full cycle. Prats, relying on his resilient and accurate touch, had no difficulty whatsoever with the enormous amount of notes. The first three parts made a lavish impression. The more sober parts 4 and 5 appealed to me more. They seemed to come straight from the heart of Prats and land directly into the hearts of the audience.

Prats turned the piano into a complete tango-orchestra in *Alta Gracia* by his fellow countryman Carlos Fariñas. Then followed an unparalleled switch to a velvet touch in Ravel's *Gaspard de la nuit*. The undisputed and expressive highlight of his imaginative performance of this piece was the macabre *Le Gibet*.

Prats stirred up the audience with Ravel's magnificently performed *La Valse* and received a lengthy ovation. During the encores by his fellow countrymen Ignacio Cervantes and Ernesto Lecuona Prats revealed himself as a great musician and a gifted entertainer.

By Christo Lelie